

Sygn. akt II Ca 341/1

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Grażyna Kobus

Sędziowie: SO Barbara Nowicka

SO Agnieszka Terpiłowska

Protokolant: Elżbieta Janus

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2017 r. w Świdnicy na rozprawie

sprawy z powództwa (...)w G.

przeciwko M. M. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 20 grudnia 2016r., sygn. akt I C 2365/15

zmienia zaskarżony wyrok i oddala powództwo.

(...)

UZASADNIENIE

Strona powodowa, (...) z siedzibą w G., wniosła o zasądzenie od pozwanej, M. M. (1), kwoty 67186,15 zł z odsetkami umownymi w wysokości równej czterokrotności aktualnej wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, która na dzień wniesienia pozwu wynosi 12,00% w skali roku, od dnia wniesienia pozwu (22 stycznia 2015 r.) oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podniosła, iż zadłużenie pozwanej wynosi 67.186,15 zł, w tym kapitał – 37.064,10 zł oraz odsetki w wysokości 28.916,37 zł i koszty 1.205,68 zł, a przysługujące stronie powodowej z tytułu umowy kredytu gotówkowego zawartej 12 listopada 2009r. Ponadto wskazała, że cała kwota wskazanego wyżej zadłużenia jest wymagalna.

W dniu 30 stycznia 2015 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Elblągu (sygn. akt X Nc 1973/15) wydał nakaz zapłaty, zgodnie z którym pozwanej M. M. (1) nakazano zapłacić na rzecz strony powodowej kwotę 67.186,15 zł z umownymi odsetkami w wysokości równej czterokrotności aktualnej wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w skali roku, liczonymi od dnia 22 stycznia 2015 r. oraz kwotę 4457 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zaskarżając nakaz w całości. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana podniosła, iż „do wskazanego przez stronę powodową roszczenia zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne, prowadzone na podstawie tytułu wykonawczego: bankowy tytuł egzekucyjny (...) Bank S.A. z dnia 24.12.2012r., sygn. akt 61135/12/P, zaopatrzone w klauzulę wykonalności (...) postanowienie Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 7 stycznia 2013r., sygn. akt I Co 10/13”.

Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2016r. Sąd Rejonowy w Kłodzku

I. zasądził od pozwanej M. M. (1) na rzecz strony powodowej (...) z siedzibą w G. kwotę 67.186,15 (sześćdziesiąt siedem tysięcy sto osiemdziesiąt sześć 15/100) zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku, liczonymi za okres od 22 stycznia 2015 r.;

II. zasądził od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 6 977 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd pierwszej instancji ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 listopada 2009 r. pozwana, M. M. (1), zawarła z (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W. umowę kredytu nr (...) – kredyt konsolidacyjny, na podstawie której powyższy Bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 46.659,44 zł, przy czym pozwana upoważniła wyżej wskazany Bank do pomniejszenia kwoty kredytu o opłatę przygotowawczą, prowizję bankową, składkę ubezpieczeniową, których wysokość została szczegółowo wskazana w § 1 ust.4 powyższej umowy, zaś wysokość oprocentowania kredytu i jego całkowity koszt w je § 1 ust.7-9. Zgodnie z § 2 powyższej umowy pozwana zobowiązała się do spłaty kredytu w 96 ratach w kwotach i terminach określonych w harmonogramie spłat, stanowiącym załącznik do przedmiotowej umowy, przy czym termin zapłaty ostatniej raty wyrównawczej został oznaczony na 10 listopada 2017r. Oprocentowanie od zadłużenia przeterminowanego liczone miało być jako czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP (§ 2 ust.9 powyższej umowy). W przypadku zwłoki z zapłatą co najmniej dwóch pełnych rat, za co najmniej dwa okresy płatności powyższemu Bankowi służyło prawo wezwania kredytobiorcy korespondencyjnie do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytu, a po bezskutecznym jego upływie wypowiedzenia umowy z zachowaniem trzydziestodniowego okresu (§ 2 ust.11 umowy).

W związku z nieuregulowaniem zaległości wynikających z powyższej umowy kredytu konsolidacyjnego pismem z dnia 13 lipca 2011 r. (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wypowiedział pozwanej z dniem 18 sierpnia 2011r. – z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia warunki wyżej wskazanej umowy kredytu i postawił całą należność (łącznie 49.227,27 zł) w stan natychmiastowej wymagalności.

W dniu 24 grudnia 2012r. (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny, wskazując w jego treści, iż wysokość zobowiązania - wynikającego z umowy kredytu nr (...) z 12 listopada 2009r. - w dniu 24 grudnia 2012r. odpowiadała kwocie 53.597,45 zł, w tym kwota należności głównej 37.064,10 zł.

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Kłodzku na wniosek wierzyciel, (...) Bank S.A. z siedzibą we W., w dniu 7 stycznia 2013r. (sygn. akt I Co 10/13) nadał klauzulę wykonalności powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, zgodnie z którym M. M. (1) powinna zapłacić (...) Bankowi S.A. z siedzibą we W. kwotę 53.597,45 zł wraz z odsetkami według zmiennej stopy procentowej, stanowiącej czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, które w dniu wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego wynosiły 23% w stosunku rocznym, za okres od dnia 24 grudnia 2012r. od kwoty 37.064,10 zł z ograniczeniem odpowiedzialności do kwoty 139.978,32 zł oraz kosztami postępowania w kwocie 127 zł. Postępowanie egzekucyjne, prowadzone w oparciu o powyższy tytuł wykonawczy przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku, E. K., sygn. akt KM (...), zostało umorzono na wniosek wierzyciela (...) Bank S.A. z siedzibą we W. – postanowieniem wyżej wymienionego Komornika z dnia 17 grudnia 2013r.

W dniu 26 września 2013r. pomiędzy (...) Bankiem S.A z siedzibą we W. a stroną powodową – (...) z siedzibą w G. - została zawarta umowa przelewu wierzytelności, na podstawie której (...) Bank S.A. z siedzibą we W. sprzedał na rzecz (...) z siedzibą w G. wierzytelność (kapitał, w tym prowizja), wynikającą z powyższej umowy kredytu nr

(...), przysługującą od pozwanej – wraz z odsetkami i kosztami windykacyjnymi, a (...) z siedzibą w G. wierzytelność powyższą kupił (wysokość wierzytelności ogółem – 59.927,68 zł).

Wysokość zobowiązania pozwanej z tytułu powyższej umowy kredytu nr (...) z 12 listopada 2009r. wynosiła w dniu 9 stycznia 2015r. – 67.186,15 zł, w tym należność główna (kapitał) – 37.064,10 zł, odsetki w kwocie 28.916,37 zł i koszty – 1.205,68 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał, iż roszczenie strony powodowej jest w całości zasadne. W ocenie Sądu pierwszej instancji nie ulegało wątpliwości, że pozwana w dniu 12 listopada 2009r. zawarła z (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W. umowę kredytu konsolidacyjnego nr (...), na mocy której powyższy Bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 46.659,44 zł, przy czym pozwana upoważniła wyżej wskazany Bank do pomniejszenia kwoty kredytu o opłatę przygotowawczą, prowizję bankową, składkę ubezpieczeniową, których wysokość została szczegółowo wskazana w §1 ust.4 powyższej umowy, zaś wysokość oprocentowania kredytu i jego całkowity koszt w jej § 1 ust.7-9. Zgodnie z § 2 powyższej umowy pozwana zobowiązała się do spłaty kredytu w 96 ratach w kwotach i terminach określonych w harmonogramie spłat, stanowiącym załącznik do przedmiotowej umowy, przy czym termin zapłaty ostatniej raty wyrównawczej został oznaczony na 10 listopada 2017r. Oprocentowanie od zadłużenia przeterminowanego liczone miało być jako czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP (§ 2 ust.9 powyższej umowy). W przypadku zwłoki z zapłatą co najmniej dwóch pełnych rat za co najmniej dwa okresy płatności powyższemu Bankowi służyło prawo wezwania kredytobiorcy korespondencyjnie do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytu, a po bezskutecznym jego upływie wypowiedzenia umowy z zachowaniem trzydziestodniowego okresu (§ 2 ust.11 umowy). Pozwana zaakceptowała treść powyższej umowy i zobowiązała się do przestrzegania jej warunków. Nie ulegało też wątpliwości, że w związku z nieuregulowaniem zaległości wynikających z powyższej umowy kredytu konsolidacyjnego pismem z dnia 13 lipca 2011r. (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wypowiedział pozwanej z dniem 18 sierpnia 2011r. – z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia warunki wyżej wskazanej umowy kredytu i postawił całą należność (wówczas łącznie 49.227,27 zł) w stan natychmiastowej wymagalności, która to okoliczność została potwierdzona przez pozwaną, bo to pozwana właśnie (reprezentowana przez pełnomocnika – M. M. (2)) złożyła powyższe pismo opatrzone datą 13 lipca 2011r. w dniu 12 maja 2016r. – na rozprawie – wnosząc o przeprowadzenie dowodu z tego dokumentu.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, nie budziła też wątpliwości okoliczność zawarcia i ważność umowy z dnia 26 września 2013r. pomiędzy (...) Bankiem S.A z siedzibą we W. a stroną powodową – (...) z siedzibą w G., na podstawie której strona powodowa nabyła wynikającą z powyższej umowy kredytu nr (...), a przysługującą od pozwanej wierzytelność obejmującą należność główną wraz z odsetkami i kosztami windykacyjnymi, wynoszącą w dniu jej zakupu ogółem 59.927,68 zł.

W oparciu o dowód z dokumentu, jakim jest wyciąg z ksiąg rachunkowych (...) z siedzibą w G. z 9 stycznia 2015r., Sąd przyjął, że wysokość zobowiązania pozwanej z tytułu powyższej umowy kredytu nr (...) z 12 listopada 2009r. wynosiła w dniu 9 stycznia 2015r. – 67.186,15 zł, w tym należność główna (kapitał) – 37.064,10 zł, odsetki w kwocie 28.916,37 zł i koszty - 1 205,68 zł, która to kwota odpowiada objętej żądaniem pozwu, przy czym - jak już wyżej wskazano - oprocentowanie od zadłużenia przeterminowanego liczone miało być – stosownie do § 2 ust.9 powyższej umowy - jako czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP.

W świetle powyższego należało, zdaniem Sądu pierwszej instancji, przyjąć, że strona powodowa wykazała zasadność swego żądania objętego pozwem. Pozwana nie wykazała natomiast, a to na niej – w myśl art. 6 k.c. – spoczywał ciężar udowodnienia tych okoliczności, że zaspokoiła roszczenie strony powodowej w całości lub w części lub – że zaistniały inne okoliczności niweczące zasadność żądania strony powodowej, bo za taką z całą pewnością nie mogą być uznane twierdzenia pozwanej, iż roszczenie wynikające z powyższej umowy kredytu nr (...) z 12 listopada 2009r. było już objęte pozwem w sprawie z powództwa (...) z siedzibą w G. przeciwko pozwanej M. M. (1) o sygn. akt Sądu Rejonowego w Kłodzku I C 1846/14, bowiem - wbrew twierdzeniom pozwanej - postępowanie to dotyczyło roszczenia wynikającego z umowy o kartę kredytową z dnia 17 grudnia 2009r., zawartej pomiędzy pozwaną a (...) Bankiem S.A z

siedzibą we W. i obejmowało żądanie zapłaty kwoty 6.914,35 zł (postanowieniem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 4 września 2014r. zostało umorzone wobec cofnięcia pozwu). Ponadto postępowanie egzekucyjne, prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku, E. K., sygn. akt KM (...), które – jak wskazała pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty – toczy się, zostało umorzone na wniosek wierzyciela (...) Bank S.A. z siedzibą we W. – postanowieniem wyżej wymienionego Komornika z dnia 17 grudnia 2013r. i to pozwana właśnie (reprezentowana przez pełnomocnika – M. M. (2)) złożyła odpis powyższego postanowienia w dniu 12 maja 2016r. – na rozprawie – wnosząc o przeprowadzenie dowodu z tego dokumentu.

O kosztach procesu Sąd pierwszej instancji orzekł w oparciu o przepis art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013, poz. 461 ze zm.) - przy uwzględnieniu § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015.1800), przy czym koszty poniesione przez stronę powodową obejmują opłatę od pozwu – 3 360 zł, koszty zastępstwa procesowego – 3 600 zł i opłatę od pełnomocnictwa – 17 zł.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja pozostawała uzasadniona.

Należy jedynie zaznaczyć, iż na rozprawie apelacyjnej pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia powołując się na przebieg postępowania z udziałem dotychczasowego wierzyciela. I zarzut ten pozostawał uzasadniony. Natomiast zarzuty podniesione w pisemnej apelacji nie zasługiwały na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji nie badał przedawnienia roszczenia ponieważ zarzut powyższy nie został w postępowaniu zgłoszony. Zarzut ten jako zarzut materialnoprawny może jednak zostać zgłoszony na każdym etapie postępowania i również w postępowaniu apelacyjnym – w takiej sytuacji może zostać oceniony w oparciu o zgromadzony przed Sądem pierwszej instancji materiał dowodowy. Prekluzja w zakresie zgłaszania wniosków dowodowych nie obejmuje zarzutów materialnoprawnych ale zarzut taki może zostać rozpoznany jedynie jeśli przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwala na jego rozpoznanie.

Sąd pierwszej instancji w powyższych zakresach poczynił wystarczające ustalenia faktyczne do oceny powyższego zarzutu. Należy zaznaczyć, iż ustalenia Sądu pierwszej instancji skutecznie nie zostały zakwestionowane a w szczególności, co do terminu wypowiedzenia umowy i tym samym wymagalności roszczenia, tytułu egzekucyjnego, daty uzyskania klauzuli wykonalności, wszczęcia i umorzenia postępowania egzekucyjnego.

Pełnomocnik strony pozwanej mimo prawidłowego zawiadomienia o rozprawie w dniu 6 lipca 2017r. na rozprawie nie stawiał się pozbawiając się możliwości ustosunkowania się do powyższego zarzutu.

Sąd pierwszej instancji zatem dokonał w sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych i Sąd Okręgowy te ustalenia w całości przyjmuje za własne. I na ich podstawie Sąd Okręgowy mógł ocenić podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia.

Zarzuty pisemnej apelacji sprowadzały się do kwestionowania ustaleń dokonanych przez Sąd pierwszej instancji (jak można wywnioskować z enigmatycznego uzasadnienia apelacji) w zakresie prawomocnego rozstrzygnięcia sporu pomiędzy stronami. Zarzut naruszenia art. 379 pkt 3 k.p.c. opiera się na twierdzeniu apelującej, iż sprawa o to samo roszczenie została prawomocnie zakończona. Apelująca powołała się na sprawę toczącą się przed Sądem Rejonowym w Elblągu pod sygn. akt I C (...) zapłatę 6.914,35 zł. Zarzut ten pozostawał oczywiście bezzasadny – Sąd pierwszej instancji w tym zakresie prawidłowo wskazywał, iż sprawa ta dotyczyła roszczenia, które miało zupełnie inne podstawy faktyczne. W sprawie powołanej przez apelującą przedmiotem żądania strony powodowej pozostawała kwota 6.914,35 zł wynikająca z zawartej pomiędzy pierwotnym wierzycielem (...) S.A. umowy z dnia 17 grudnia 2009r. o kartę kredytową. Postępowanie w sprawie zostało umorzone postanowieniem z dnia 4 września 2014r. w wyniku cofnięcia powództwa. Do nieważności postępowania opartego na przywołanym przepisie dochodzi jedynie w sytuacji gdy o

to samo toczy się sprawa wcześniej wszczęta lub jeżeli taka sprawa została już prawomocnie osądzona. Żaden z powyższych przypadków nie zachodzi w sprawie. Sprawa została prawomocnie zakończona – a zatem nie toczy się a do tego została zakończona orzeczeniem formalnych a nie prawomocnym rozstrzygnięciem co do istoty sporu. Umorzenie postępowania w sprawie nie wyłącza możliwości ponownego wytaczania w tym samym zakresie ponownie pozwu. Co najważniejsze z przywołanych podstaw faktycznych obu roszczeń tj., umowy o kartę kredytową z dnia 17.12.2009r. i umowy kredytu gotówkowego z dnia 12.11.2009r. nie wynika, by podstawy roszczeń rzeczywiście pozostawały tożsame. Jak wskazano również nie było przeszkód by nawet o to samo roszczenie ponownie wytaczać powództwo.

Przelew wierzytelności również nie stanowi podstawy do uznania, iż zachodzi przeszkoda do dochodzenia roszczenia przez kolejnego wierzyciela. W sprawie pierwotnym wierzycielem pozostawał Bank, który uprawniony pozostawał do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, który zaopatrzony w klauzulę wykonalności stanowił podstawę do wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Nabywca wierzytelności już z takiego uprawienia jakie przysługiwało bankom nie mógł skorzystać i celem egzekwowania wierzytelności musiał uzyskać tytułu egzekucyjny. W niniejszej sprawie właśnie taki tytuł został wydany. Prowadzenie postępowania egzekucyjnego przez dotychczasowego wierzyciela nie pozbawia kolejnego wierzyciela dochodzenia nie wyegzekwowanej części wierzytelności. Powoływanie się zatem przez apelującą na umorzenie postępowania egzekucyjnego z wniosku dotychczasowego wierzyciela pozostaje również bezzasadne. To postępowanie egzekucyjne w części niewyegzekwowanej wierzytelności nie ma wpływu na niniejszą sprawę. Sąd wiąże jedynie prawomocny wyrok i to tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, pomiędzy tymi samymi stronami (art. 366 k.p.c.).

Natomiast zasadny pozostawał zarzut odnoszący się do przedawnienia dochodzonego w sprawie roszczenia. Umowa została skutecznie wypowiedziana przez pierwotnego wierzyciela (...) Bank S.A. we W. w dniu 18 sierpnia 2011r. i roszczenie stało się wymagalne. Wskazany wyżej wierzyciel w dniu 7 stycznia 2013r. uzyskał postanowieniem Sądu Rejonowego w Kłodzku wydanym w sprawie o sygn. akt I Co 10/13 klauzulę wykonalności, która została nadana bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Wniosek w tym zakresie został złożony w dniu 2 stycznia 2013r. Wierzyciel wszczął postępowanie egzekucyjne, które postanowieniem z dnia 17 grudnia 2013r. zostało umorzone. Przelew wierzytelności na rzecz strony powodowej nastąpił umową z dnia 26 września 2013r. Powództwo w sprawie zostało wniesione w dniu 22 stycznia 2015r.

Termin przedawnienia roszczenia wynikającego z umowy kredytu, jako umowy związanej z prowadzeniem przez poprzednika prawnego i stronę powodowa działalności gospodarczej należało ocenić w świetle art. 118 k.c. Termin ten wynosił trzy lata od dnia wymagalności roszczenia. Bieg terminu przedawnienia ulega przerwaniu przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.).

W przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela, jego prowadzenie nie wywołało żadnych skutków prawnych (art. 182 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.) co oznacza iż nie przerwało biegu terminu przedawnienia (wyr. SN z 20.5.2015 r., I CNP 28/14, Legalis). Przerwanie biegu przedawnienia bowiem ze względu na złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji ulega zniweczeniu w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela (post. SN z 5.10.2016 r., III CZP 52/16, Legalis).

Złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, bieg terminu przerywa, ale jedynie w stosunku do następcy prawnego, który jest bankiem. Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia objętego tym tytułem wobec cesjonariusza niebędącego bankiem (uchwała Sadu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2017r. III CZP 17/17, Lex). Powołana uchwała Sądu Najwyższego wyraża pogląd wcześniej utrwalający się w orzecznictwie, iż sytuacja nabywcy wierzytelności nie będącego bankiem, pozostaje skutkiem nabywania wierzytelności, co do których bankom przysługiwało szczególne uprawnienie wystawienia tytułu egzekucyjnego. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego stanowiła podstawę do przyjęcia, iż nie mógł być podstawą prowadzenia egzekucji przez inne niż bank podmioty. W konsekwencji wyjątkowe, materialnoprawne następstwa uprawnienia do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego w postaci

przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie wierzycieli – banków. Nabywca wierzytelności nie może zatem powoływać się na przerwę biegu przedawnienia jaką spowodowało złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu czy wszczęcie na podstawie tak uzyskanego tytułu wykonawczego postępowania egzekucyjnego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 lutego 2017 r., I ACa 1110/16, Legalis).

W sprawie oznacza to, iż opierając się na ustalonym przez Sąd pierwszej instancji terminie wymagalności roszczenia (na podstawie pisma wierzyciela, k: 55) należało przyjąć, iż termin przedawnienia dochodzenia roszczenia upłynął nabywcy wierzytelności w dniu 18 sierpnia 2014r. Pozew w sprawie został wniesiony w dniu 22 stycznia 2015r. i nie mógł już przerwać terminu przedawnienia roszczenia. Roszczenie w chwili wniesienia pozwu pozostawało przedawnione.

Mając powyższe na uwadze wyrok został zmieniony a powództwo zostało oddalone w całości na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

Pełnomocnik pozwanej wnosił o zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej kwoty 6.977 zł tytułem kosztów procesu za obie instancje. Wniosek ten nie został w żaden sposób uzasadniony. Pozwana w całym postępowaniu reprezentowana była przez męża a zatem nie ma podstaw do przyznania wynagrodzenia za reprezentowanie w toku procesu. Pozwana została zwolniona od kosztów sądowych na etapie postępowania apelacyjnego a zatem nie poniosła żadnych kosztów sądowych. Brak było zatem podstaw do zasądzenia kosztów procesu na rzecz pozwanej.

(...)